

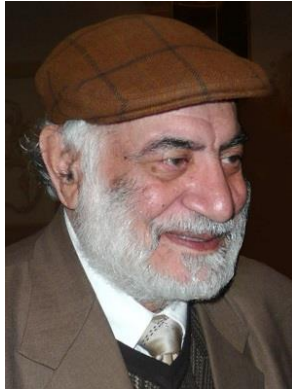
مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد.

۲۰۲۰/۰۴/۱۵

اسحاق نگارگر

من که در حال این معما در مانده ام!

استاد نگارگر

اگر در انتخابات میزان گذشته تقلب و دست بازی صورت نگرفته است و جناب اشرف غنی انتخابات را برده است دیگر به چه دلیل جناب عبدالله عبدالله هر روز طرح نو میریزد و از جناب اشرف غنی میخواهد که به ساز او برقصد و او هم بدبختانه می رقصد و باز آقای سیاف و کرزی چرا تپ و تلاش دارند که همان تجربه ناکام حکومت و حدت ملی را عملی کنند و باز امریکا چرا سری را که درد نمیکند با دستمال می بندد و به اصطلاح حکومت همه شمول میخواهد و چرا یک مرد پیدا نمی شود که این مقوله همه شمول را که این روزها نقل مجلس صدر نشینان کابل زمین است به زبان فارسی بیخ پلوانی برای من بیچاره توضیح بفرماید؟ حکومت همه شمول به معنای حکومتی که هر قوم در آن شرکت داشته باشد و اگر پاسخ به این پرسش بلی باشد آیا این اشتراک کنندگان قومی نماینده های انتخابی مردم خود باید باشند و یا صدر نشینان خود تصمیم میگیرند؟

در گذشته ها مردم در کابل و همچنان مزار شریف یک غذا می پختند که نامش ماش آبه بود و انواع ترکاری ها، حبوبات، توتة های کوچک گوشت کوفته، ماش، قروت و غیره را با هم مخلوط می کردند که اتفاقاً خوش مزه هم بود ولی بالطبع این ماش آبه سیاسی که قدرت های بیرونی می پزند مزه ای نخواهد داشت و همان لغز خوانی ها و بار خود را به دوش دیگران انداختن ادامه خواهد یافت و حتی بسیار بدتر از حکومت وحدت ملی نیز خواهد بود.

اگر موضوع را از پرده ابهام بدر آریم این حکومت به اصطلاح همه شمول برای امریکا همان معنی را ندارد که برای عبدالله دارد. حکومت همه شمول پامپیو یا ماش آبه ای که امریکا میخواهد بپزد این است:

طالبان + حزب اسلامی + جمعیت اسلامی + جنبش جنرال دوستم + حزب وحدت اسلامی به رهبری خلیلی + محقق دسته اش + احزاب ثبت شده در وزارت عدلیه + بلوچ ها، نورستانی ها صد های دیگر + داکتر عبدالله + دوکتور اشرف غنی + بسیاری دیگر و اگر این حکومت همه شمول ساخته شود چنانکه در شورای همه شمول هر ماه یک جنگ صورت میگیرد در حکومت و در جلسات کابینه هر روز سر و دندان خواهد شکست و خوب است امریکا بودیجه کافی برای مداوای زخمیان سر و دندان شکسته جلسات کابینه تهیه ببیند. عجب شهر بی بازخواست که افغانستان است. سه بار پول ها به مصرف رسید، مبارزات انتخاباتی صورت گرفت و نتیجه این که ما به همان شیوه های پادشاه وزیری کودکان رسیدیم که یک یا دو کودک زورمند پادشاه گردشی میکردند و در آخر همه چیز ویران میشد. حالا یک مشکل دیگر که من دارم این است که ما نتوانسته ایم یک سیستم سالم انتقال قدرت بسازیم که در آن قدرت به طور قانونی از یک دست به دست دیگر یا از یک حزب به حزب دیگر انتقال کند. هنوز هم منطق ما همان منطق زور است.

خدا مغفرت کند استاد نسیم نگهت سعیدی را که می گفت:

"افغانستان یگانه مملکت است که صادرات عمده آن پشم است" و تو خود حدیث مفصل بخوان از این مجمل. بیچاره اشرف غنی چه میکنی که برایت میگویند:

انتخابات درین کشور شیران پشم است زور پیش آرکه غوغای ضعیفان پشم است.

نگارگر پانزدهم اپریل ۲۰۲۰ برمنگهم